

A. Chr. Andersen: Ved første behandling af dette lovforslag udtalte jeg på mit partis vegne, at vi ville overveje de foreslåede ændringer, men at vi ville forbeholde os vor stilling ved de efterfølgende behandlinger. Jeg gav også udtryk for, at der i mit parti var betænkelighed ved at give kommunerne denne mulighed for yderligere beskatning af erhvervsejendomme. Vi er kommet til det resultat, at vi ikke kan medvirke til lovændringen, og vi skal gerne begrunde hvorfor.

Når man nu foreslår at hæve dækningsafgiften for ejendomme, der benyttes til kontor, forretning, hotel, fabrik, værksted og lignende erhvervsmæssige formål, fra 5 til 10 promille af det, man kalder forskelsværdien, det vil sige ejendomsskylden minus grundværdien, får man en fornemmelse af, at det er bygningskylden, som man principielt har afskaffet, der nu skal genindføres.

Som loven var affattet, inden vi fik ændringen i efteråret, skulle kommunalbestyrelsen udfærdige og vedtage en vedtægt om denne opkrævning af dækningsafgiften, og denne vedtægt skulle stadfæstes af indenrigsministeren. Det var endvidere en forudsætning, at de udgifter til gader, veje, parkeringspladser, kloakker, brandvæsen, civilforsvar o. lign., som disse ejendomme påførte kommunerne, skulle dokumenteres. Man måtte således ikke opkræve højere promille, end udgifterne betingede. Disse bestemmelser er nu bortfaldet, og kommunerne kan nøjes med bare at vedtage at opkræve dækningsafgiften. Vel står der stadig i loven, at det er som bidrag til de omhandlede udgifter, de pågældende ejendomme skal yde denne dækningsafgift, men hvor stor afgiften skal være, bestemmer kommunalbestyrelsen selv med den begrænsning, der er i gældende lov på 5 promille, og som efter lovforslaget skal ændres til 10 promille. Det er således kun kommunalbestyrelsens egen samvittighed, der er afgørende for, om loven skal udnyttes fuldt ud — eller måske ud over sin hensigt. Kommunalbestyrelsesmedlemmers samvittighedsfølelse er vel ikke mindre, men heller ikke større end andre menneskers, og derfor vil vi gerne spørge ministeren, om et mindretal i en kommunalbestyrelse kan kræve dokumentation for, at dækningsafgiften ikke

udnyttes ud over sit formål. Jeg tror, der er mange, der vil lytte til ministerens svar her. Det er nu engang sådan, at det jo ofte er oppositionen, også i kommunalbestyrelserne, der må være flertallets samvittighed.

Som forholdene nu er, må man vist betragte dækningsafgiften som en bygningskat, og forhøjelsen til de 10 promille vil mange steder bevirke, at der vil være sket en firdobling af denne afgift på 2 år, da bygningskylden ved 13. alm. vurdering i 1965 jo i mange tilfælde er blevet fordoblet.

Det andet forslag til ændring af loven vil jeg også gerne kommentere. Betingelsen for beskatning af erhvervsejendomme har hidtil været, at mindst halvdelen af forskelsværdien skulle have været benyttet til erhvervsformål. Nu foreslår man, at kommunalbestyrelsen kan vedtage, at dækningsafgift skal svares, når kun en fjerdedel benyttes til erhverv. Denne ændring er vi også imod; dels vil det være vanskeligt for vurderingsmyndighederne at foretage dette skøn, dels vil et meget stort antal ejendomme blive inddraget. Hidtil har det væsentlig været ejendomme i industrivarterter og i byernes centrum, der har betalt dækningsafgift. Efter den foreslåede ændring vil afgiften brede sig ud i mange gader, og her er der ikke det samme behov for og dermed heller den samme rimelige grund for kommunerne til ad denne vej at skaffe dækning for udgifterne. Vi er imod denne særbeskatning af erhvervsejendomme. Ministeren har heller ikke ladet sig overtale til at skaffe lighed i beskatningen til kommunerne mellem disse erhvervsejendomme og de i § 7 nævnte ejendomme, som staten og andre kommuner ejer. Disse ejendomme kan efter gældende lov pålægges en dækningsafgift af grundskylden svarende i visse kommuner til en fjerdedel og i andre kommuner til halvdelen af, hvad der pålægges andre ejendomme i den pågældende kommune, og højst 10 promille. Endvidere kan der pålægges en dækningsafgift af forskelsværdien på højst 5 promille. De staten tilhørende kongelige slotte og palæer kan kun pålægges afgifter efter tilladelse fra indenrigsministeren, der i dette tilfælde er nådigherren. Staten har her sikret sig overordentlig godt mod eventuelle glubske kommuner og det både med livrem og med seler; men jeg forstår, at det ikke er meningen at ændre det forhold.